

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **PharmDr. P. N.**, narozen x, bytem x, v řízení zastoupeného Mgr. Richardem Novákem, advokátem, se sídlem Praha 1 - Nové Město, Vodičkova 730/9, proti žalovanému: **Česká lékárnická komora**, se sídlem Praha 4 - Krč, Rozárčina 1422/9, v řízení zastoupeného Mgr. Jiřím Švejnohou, DiS, advokátem se sídlem Praha 3, Vinohradská 126, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí Čestné rady České lékařské komory ze dne 20. 4. 2016, č. j. 600/ČR/2016**

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí Čestné rady České lékařské komory ze dne 20. 4. 2016, č. j. 600/ČR/2016, kterým byl žalobce uznán vinným, že jako vedoucí lékárník v Lékárně NOVEA, Bedřicha Egermanna 881, Nový Bor, provozovatele společnosti Sanovia a.s., jako poskytovatele zdravotních služeb, porušil své povinnosti uložené zákonem, když:

- 1) v předmětné lékárně v rozporu s ustanovením § 82 odst. 1 věta 1 zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech, ve spojení s § 14 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 54/2008 Sb., o způsobu předepisování léčivých přípravků, údajích uváděných na lékařském předpisu a o pravidlech používání lékařských předpisů, opakovaně ve dnech 14. 8. 2015 a 15. 9. 2015 (1x 21TBL) připustil výdej léčivého přípravku Lunafem Por TBL OBD 3x21 na lékařský předpis po uplynutí doby jeho platnosti, tedy na

neplatný lékařský předpis č. 313489 vystavený gynekoložkou MUDr. Z. S. dne 1. 6. 2015, a

- 2) v době přinejmenším od 25. 3. 2015, přinejmenším do 25. 9. 2015 vykonával funkci vedoucího lékárníka v předmětné lékárně, aniž by byl v této lékárně osobně přítomen a tudíž osobně účasten na řízení a provozu lékárny ve výši minimálně 75% doby zákonem stanovené týdenní pracovní doby, a to v době, kdy je lékárna otevřena pro veřejnost.

tedy porušil svou povinnost odborně vést lékárnou, povinnost vykonávat své povolání v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony, povinnost znát a dodržovat předpisy pro výkon povolání, včetně vnitřních stavovských předpisů České lékárnické komory a zachovávat respekt k orgánům stavovské samosprávy.

Tím se podle § 1 odst. 2 Disciplinárního řádu České lékárnické komory dopustil pod bodem I. odsuzujícího výroku tohoto rozhodnutí disciplinárního deliktu spočívajícího v závažném porušení povinností člena komory uvedených zejména v § 9 odst. 2 písm. a), b) zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře, v platném znění, v § 7 odst. 1 písm. a), b) Organizačního řádu České lékárnické komory, v § 82 odst. 1 věta 1 zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech ve spojení s § 14 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 54/2008 Sb., o způsobu předepisování léčivých přípravků, údajích uváděných na lékařském předpisu a o pravidlech používání lékařských předpisů, a v bodě 12 Etického kodexu České lékárnické komory, a bod II. odsuzujícího výroku tohoto rozhodnutí disciplinárního deliktu spočívajícího v závažném porušení povinností člena komory uvedených v § 9 odst. 2 písm. a), b) zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře, v platném znění, v § 7 odst. 1 písm. a), b) Organizačního řádu České lékárnické komory, v § 6 Licenčního řádu České lékárnické komory a v bodě 12 Etického kodexu České lékárnické komory.

Čestná rada uložila disciplinárně obviněnému podle § 18 odst. 3 písm. b) zákona č. 220/1991 Sb., a § 16 odst. 3 písm. b) Organizačního řádu České lékárnické komory disciplinární opatření pokutu ve výši 20.000,-Kč.

Žalobce s rozhodnutím nesouhlasí, připustil, že expedient přehlédl datum na lékařském předpisu, avšak nikomu nevznikla škoda, naopak lékárna ušetřila čas a peníze nejen zmíněné pacientce, ale i lékaře. Nedošlo tak tímto jednáním k poškození dobré pověsti a vážnosti lékárnického stavu ani nijak nebyla narušena důvěra veřejnosti v to, že činnost v Lékárně NOVEA je vykonávána s náležitou odborností. Žalobce se za přehlédnutí omluvil a projevil lítost. Dne 25. 10. 2015 po kontrole provedené inspektory České lékárnické komory byly zavedeny procesy, které by takovému pochybení měly zabránit. Je přesvědčen o tom, že nebyly dány podmínky pro uznání disciplinárně odpovědným za toto porušení a žádal, aby byla zohledněna jeho dosavadní praxe, když proti němu nebylo dosud vedeno žádné disciplinární řízení a nikdy nebyl ani shledán vinným v takovém řízení.

K druhému obvinění uvedl, že jej považuje za nedorozumění, když se v disciplinárním obvinění vycházelo z toho, že v době kontroly přítomný lékárník Mgr. K. K. prohlásil, že žalobce nezná. Mgr. K. K. byl v lékárně na jednodenní zástup a vše potřebné vyřizoval pouze s manažerem společnosti Sanovia, a. s. Proto Mgr. K. K. nebyl při kontrole schopen sdělit, kdo je vedoucím lékárníkem v Lékárně NOVEA. Z toho však nelze dovodit, že žalobce porušoval své povinnosti vyplývající z § 6 Licenčního řádu. Výklad tohoto ustanovení ze strany žalovaného je dle žalobce neopodstatněný a neodpovídající. Žalobce poukázal na to, že práce vedoucího lékárníka nespočívá pouze ve výdeji léků a léčivých přípravků, ale že vyřizuje veškerou související agentu administrativní, fakturaci, udržuje kontakty, komunikaci s pojišťovnami atp. Svou docházku zapisoval do vlastní knihy docházky, záznamy zde jsou

potvrzovány nadřízeným panem B. B. Z této knihy dle žalobce vyplývá, že se deliktu nedopustil. Žalobce vytýká žalovanému, že své rozhodnutí založil na nesprávném výkladu příslušných právních norem.

Rozhodnutí žalovaného je nezákonné. Žalovanému vytýká, že obešel zákonný postup pro podání návrhu na zahájení disciplinárního řízení revizní komisí, neboť návrh nebyl podán revizní komisí místně příslušného okresního sdružení České lékařnické komory, ale zcela mimo rámec pravomocí a kompetencí vymezených v ustanovení § 19 zákona byl podán revizní komisí České lékařnické komory.

V rozporu se zákony označil za závažné porušení povinnosti člena komory, že žalobce připustil vydání antikoncepčního prostředku na neplatný lékařský předpis, když toto porušení zdaleka nedosahuje takové intenzity, že by mohlo být označeno za závažné porušení povinnosti vedoucího lékárníka.

Dále žalobce namítá, že žalovaný excesivně vyložil ustanovením § 6 Licenčního řádu tak, že osobní vedení lékárny vyžaduje fyzickou účast na řízení a provozu lékárny ve výši minimálně 75% zákonem stanovené týdenní pracovní doby, a to v době, kdy je lékárna otevřena pro veřejnost, tedy osobní přítomnost v lékárně, přestože takový výklad je dle žalobce absurdní. Žalobce dále namítá procesní pochybení.

Žalobce namítá, že návrh na zahájení disciplinárního řízení byl podán v rozporu se zákonem revizní komisí České lékařské komory, ačkoli tato k tomu není oprávněna. Revizní komise má kontrolní pravomoci vůči orgánům České lékařnické komory, nikoli však kontrolní pravomoci vůči jednotlivým členům. Podat návrh na zahájení disciplinárního řízení má výhradně revizní komise okresního sdružení. Jelikož bylo disciplinární řízení vůči žalobci vedeno na základě návrhu podaného revizní komisí České lékařnické komory je od samého počátku stěženo zásadní vadou, která způsobuje neplatnost a nezákonnost rozhodnutí.

Žalobce dále namítá, že posouzení vydání antikoncepčního přípravku na prošlý lékařský recept jako závažné porušení povinnosti člena České lékařnické komory považuje za excesivní, za přehlédnutí se omluvil, projevil lítost. Je přesvědčen, že se tohoto disciplinárního deliktu nedopustil, k celé situaci nedošlo jeho zaviněním ani opomenutím, ale naopak bez jakékoliv jeho vědomosti a vzniku tohoto přehlédnutí nemohl ani účinně zabránit. Aby byla prokázána odpovědnost žalobce za tento delikt, muselo by být v daném případě nepochybně zjištěno, že žalobce vůbec měl povědomost o tom, že k vydání antikoncepčního prostředku na neplatný lékařský předpis došlo - tedy mohl by být za tento správní delikt potrestán pouze v případě, kdyby antikoncepční přípravek na neplatný (prošlý) lékařský předpis sám vydal, výslovně dovolil jeho vydání na neplatný (prošlý) lékařský předpis nebo dal pokyn zaměstnancům lékárny, aby takový antikoncepční přípravek na tento předpis vydali. Z dokazování však jednoznačně vyplývá, že se jednalo o pochybení lidského faktoru (přehlédnutí expedienta), nedalo se mu zabránit žádnými účinnými prostředky.

Ve třetí námitce žalobce namítá nesprávný výklad ustanovení § 6 Licenčního řádu žalovaným, respektive Čestnou radou České lékařnické komory v neprospěch žalobce. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že v období od 11. 3. 2015 do září 2015 byl žalobce přítomen v Lékárně NOVEA celkem 18x, což je nepravdivé tvrzení a z tohoto nepravdivého tvrzení pak vycházel žalovaný při vydání rozhodnutí. On sám byl v Lékárně NOVEA osobně přítomen mnohem častěji. Poukázal na výpověď Mgr. K. V., zastupující lékárnice, která potvrdila, že v době, kdy se nacházela v lékárně, tedy cca 14x do měsíce, se

objevoval žalobce asi 4x. Lékárna je otevřena 7 dnů v týdnu. K době, kdy v lékárně přítomna nebyla, se nevyjadřovala, ani vyjadřovat nemohla. Žalobce se znovu vyjádřil k obsahu pracovní náplně vedoucího lékárníka, která nespočívá pouze ve vydávání léků a léčivých přípravků pacientům. Pokud jde o výklad § 79 odst. 6 zákona o léčivech, upozorňuje na to, že zákon počítá i s tím, že v lékárně bude na místo vedoucího lékárníka přítomen jím pověřený farmaceut. Předpokládá, že odborné zacházení s léčivý v lékárně bude zajištěno vedoucím lékárníkem prostřednictvím jiného lékárníka. Ze svědecké výpovědi Mgr. V. vyplývá, že každý z lékárníků činných (pracujících) v Lékárně NOVEA měl písemné vyjádření k zastupování žalobce jako vedoucího lékárníka k zacházení s léčivý v Lékárně NOVEA, že tedy byl vždy buď vedoucí lékárník nebo pověřený farmaceut v době provozu Lékárny NOVEA v lékárně přítomen. V případě možného konfliktu mezi zákony a stavovskými předpisy musí převládnout zákon jako předpis vyšší právní síly a nejasnosti a nepřesnosti právní úpravy nemohou jít k tíži žalobce. Vydáním výroku II. podle žalobce došlo k porušení článku 8 Listiny základních práv a svobod, stejně tak i článku 2 této listiny. Tímto výrokem, který byl vydán v rozporu se zákonem, licenčním řádem, disciplinárním řádem a jinými stavovskými předpisy porušil žalovaný, respektive Čestná rada České lékárnické komory, principy zákazu libovůle správních orgánů (respektive orgánů profesní samosprávy), rovnosti, zákazu diskriminace, proporcionality a oprávněného očekávání. Vytýká také správním orgánům, že se nezabývaly faktickou činností žalobce v Lékárně NOVEA nebo mimo ní, pouze formálně uzavřely, že žalobce spáchal disciplinární provinění, když nebyl osobně fyzicky přítomen po stanovenou dobu v lékárně. Z toho dovozuje, že řízení nebylo vedeno řádně, aby byla vina žalobce prokázána bez jakýchkoli pochybností.

Uložený trest ve výši 20.000,-Kč považuje za zjevně nepřiměřený, s tím, že pro žalobce je likvidační. Udělení pokuty pro žalobce představuje újmu nejen v majetkové sféře, ale rovněž ztrátu jeho způsobilosti nadále vykonávat funkci vedoucího lékárníka, respektive odborného zástupce stejně jako soukromou lékárenskou praxi. Žalobce se snažil v průběhu řízení dosáhnout toho, aby mu byla udělena výjimka dle § 20 Disciplinárního řádu, avšak výjimka mu udělena nebyla s tím, že žalobce svých údajných pochybení dostatečně nelitoval a neprojevoval účinnou snahu po nápravě.

Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, případně upustil od disciplinárního opatření s tím, že žalobce bude považován dále za bezúhonného dle § 20 Disciplinárního řádu.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě k podání návrhu na zahájení disciplinárního řízení v rozporu se zákonem uvedl, že nemohlo být záměrem zákonodárce udělit revizní komisi žalovaného menší oprávnění než revizní komisi okresního sdružení, k čemuž dospívá systematickým výkladem ustanovení § 10 až § 19 zákona. Revizní komise žalovaného je orgán vyšší než komise okresního sdružení, návrh podaný revizní komisi žalovaného proto považuje za řádně podaný. Obdobně odkázal i na ustanovení § 77 odst. 1 správního řádu s tím, že nadřazené postavení revizní komise lze dovodit např. v porovnání ustanovení § 14 odst. 2 písm. b), podle kterého revizní komise okresního sdružení lékárníků pozastavuje rozhodnutí představenstva, je-li v rozporu s právními předpisy, řády a ostatními předpisy žalovaného. Odkázal i na ustanovení § 19 odst. 2 písm. b) zákona. Návrh tak byl dle žalovaného podán řádně a příslušným orgánům k Čestné radě žalovaného. Přitom odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2011, 6 Ads 126/2011.

K excesivnímu posouzení jednání jako zvlášť závažného porušení povinností uvedl, že výdej léčivého přípravku na recept s propadlou platností a tedy na neplatný recept nelze bagatelizovat. Zejména, pokud došlo k opakovanému neoprávněnému výdeji na tentýž recept,

a to několik měsíců po uplynutí jeho platnosti. Výdej na recept je porušením jedné ze základních povinností lékárníka a v důsledku toho porušení nemůže být garantována odbornost výdeje léčivých přípravků vázaných na lékařský předpis, respektive správná indikace předepsaného léčivého přípravku při znalosti aktuálního zdravotního stavu pacienta kontrolovaného předepisujícím lékařem, což může v důsledku ohrozit zdraví či život pacientů. Tvrzení žalobce, že nemohl pochybení ovlivnit, považuje žalovaný za účelové. Sám žalobce uvedl, že po zjištění pochybení byla v lékárně zavedena přísnější opatření a bylo uloženo expedientům, aby si na taková opatření dávali pozor, aby se to již neopakovalo. Z toho je patrné, že žalobce věděl, jaká opatření je třeba přijmout a měl si taky předtím být vědom toho, že nastalé postupy v lékárně nejsou dostatečné. Odpovědnost vedoucího lékárníka vyplývá z ustanovení § 79 odst. 6 zákona o léčivech.

K výkladu ustanovení § 6 Licenčního řádu uvedl, že ani výpověď Mgr. V. jednoznačně nedokazuje, že by žalobce jako vedoucí lékárník své povinnosti řádně plnil. Žalovaný je přesvědčen, že ustanovení § 6 Licenčního řádu je nutno vykládat v souvislosti s § 79 odst. 6 zákona o léčivech. Ustanovení říká, že vedoucí lékárník je povinen osobně vést lékárně, v níž je ustanoven, přičemž dále rozvádí, co se tímto osobním vedením rozumí, tedy osobní účast na řízení a provozu lékárně ve stanoveném časovém rozsahu doby, kdy je lékárně otevřena pro veřejnost. Pokud by jako osobním vedením lékárně byla míněna i činnost vedoucího lékárníka mimo lékárně, byl by dovětek „a to v době, kdy je lékárně otevřena pro veřejnost“ zcela nadbytečný, stejně tak by zákonodárce jistě neomezoval počet lékáren, ve kterých může být jeden lékárník do funkce vedoucího lékárníka ustanoven pouze na jednu, když by přece bylo možné, jak uvádí žalobce „zprostředkovaně na dálku“ tuto funkci vykonávat ve více lékárnách. Stanovená minimální doba osobní účasti vedoucího lékárníka na řízení a provozu lékárně je splněna jen tehdy, pokud v ní dojde právě a jen v lékárně, a to v době, kdy je tato lékárně otevřena pro veřejnost. Právě vedoucí lékárník musí být garantem všech činností v lékárně vykonávaných a musí osobně dohlížet na činnost veškerého personálu v lékárně a na dodržování právních i stavovských předpisů při provozu lékárně. Žalovaný je přesvědčen, že znění citovaného ustanovení zákona a licenčního řádu je jednoznačné a pojem „osobní účast“ ani jiný logický výklad než výklad zastávaný čestnou radou žalovaného nepřipouští. Předmětná lékárně je otevřena každý den v týdnu 12 hodin denně, žalobce jako vedoucí lékárník je tak povinen být v lékárně osobně přítomen v době, kdy je lékárně otevřena, nejméně 30 hodin týdně, což nebylo prokázáno.

Žalovaný zdůraznil, že na jednotlivé výroky je nutno nahlížet jako na celek, pokud by žalobce plnil své zákonné povinnosti, nemuselo k porušení dojít vůbec. Žalobce bagatelizuje porušení svých povinností, pro koncept povinností stanovených vyhláškou. Proto žalovaný nevyhověl žádosti o přiznání výjimky dle § 20 Disciplinárního řádu. Ani pokutu, která byla uložena ve výši 20.000,-Kč, nepovažuje za nepřiměřenou a likvidační. Při jejím uložení přihlédl žalovaný ke všem relevantním skutečnostem. Zdůraznil, že zákon byl přijat před 25 lety a od té doby se výše minimální mzdy navýšila cca 5x. Závěrem navrhl žalobu zamítnout.

Žalobce využil svého práva a k vyjádření žalovaného zaslal soudu repliku, ve které se vyjadřuje k výkladu namítaného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Nadále trvá na tom, že přehlédnutí při vydání léků na opakovací recept není závažným porušením povinností celé České lékárnické komory. Pokud jde o nová opatření, uvedl, že jejich zavedení znamená, že takové procesy nebyly už v lékárně předtím. K excesivnímu výkladu ustanovení § 6 Licenčního řádu tvrdí, že je mu ukládáno za vinu porušení povinností, které ustanovení § 6 Licenčního řádu ani nestanoví. Dále se pak vyjádřil shodně jako v podané žalobě.

U jednání soudu setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že dne 2. 3. 2016 zaslal právní zástupce žalobce žalovanému kopie záznamu z knihy docházky všech zaměstnanců pracujících v předmětné lékárně od 1. 3. 2015 do 11. 9. 2015. Žalobce byl pro Lékárnu NOVEA ustanoven do funkce vedoucího lékárníka dne 12. 3. 2015. Dne 25. 9. 2015 proběhla prohlídka lékárny, při které byla zjištěna některá pochybení. Kromě jiného též zjištěn výdej antikoncepce Lunafem, vedoucí lékárník není uveden na označení lékárny, kontrole přítomen PharmDr. K., vedoucí lékař není personálu znám, skutečnost, že vedoucí lékárník je PharmDr. N., bylo zjištěno v průběhu kontroly - telefon manažera. V knize docházky není vedoucí lékárník N. po 1. 3. 2015 dosud uveden. Aktuální provozní řád podpisy současných zaměstnanců personál nenašel. Dne 26. 10. 2015 zaslal žalobce odpověď na kontrolní zprávu, ve které konstatoval odstranění zjištěných pochybení. Dne 2. 11. 2015 vydala revizní komise České lékárnické komory návrh na zahájení disciplinárního řízení proti žalobci z důvodu pochybení při výdeji antikoncepce a z důvodu, že vedoucí lékárník není personálu znám a v knize docházky není dosud uveden. Dne 10. 12. 2015 bylo zahájeno disciplinární řízení se žalobcem, jednání se konalo 16. 2. 2016, při tomto jednání se žalobce vyjádřil k obviněním, která mu byla kladena za vinu. Dne 20. 4. 2016 byl vyslechnut svědek Mgr. K. K., který uvedl, že neviděl do personální situace v lékárně, byl tam jen na záskok. V době kontroly tam byl jako jediný lékárník. Nenapadlo se ho zeptat, kdo vedoucího lékárníka zastupuje. Dále se vyjádřila svědkyně Mgr. K. V., která uvedla, že žalobce zná, je to vedoucí lékárník v lékárně, bývá tam 4x do měsíce, jak dlouho tam bývá, neví. Uvedla, že má plný úvazek, v měsíci to vychází na 14 služeb. Po zbývajících část měsíce jsou tam externisti nebo Dr. N. Každý z lékárníků má písemné pověření k zastupování Dr. N. Evidence docházky Dr. N. se na pracovišti nenachází.

Dne 27. 4. 2016 bylo vydáno napadené rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným porušením povinností odborně vést lékárnou, povinnost vykonávat své povolání v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony, povinnost znát a dodržovat předpisy pro výkon povolání, včetně vnitřních stavovských předpisů České lékárnické komory a zachovávat respekt k orgánům stavovské samosprávy. Za to mu bylo uděleno disciplinární opatření, pokuta ve výši 20.000,-Kč. Žalovaný vycházel jednak ze svědeckých výpovědí, z výpovědi žalobce, dále z předloženého potvrzení docházky žalobce za období březen 2015 až leden 2016, kde jsou uvedeny u jednotlivých dní počty odpracovaných hodin, za březen uvedeno celkem 100 odpracovaných hodin, duben 126, květen 114, červen 132, červenec 132, srpen 136, září 116, říjen 102, listopad 72, prosinec 126 a leden 120. Na základě provedených důkazů Čestná rada vzala za prokázané, že disciplinární obviněný vytýkané povinnosti nesplnil. Žalovaný vytýká disciplinárně obviněnému, že je povinen znát předpisy, včetně předpisů stavovských, tj. měl si být vědom toho, že nesmí připustit výdej léčivého přípravku na neplatný lékařský předpis a že je v rámci výkonu své funkce vedoucího lékárníka v předmětné lékárně povinen být osobně účasten na řízení a provozu lékárny ve výši minimálně 75% zákonem stanovené týdenní pracovní doby, a to v době, kdy je lékárna otevřena pro veřejnost. Při úvaze o uložení disciplinárního opatření vycházela rada z toho, že žalobce porušil dvě ze svých základních povinností a dopustil se tak dvou závažných disciplinárních deliktů. To byl také důvod pro uložení pokuty v horní polovině sazby pokuty s tím, že zohlednila, že žalobce měl být garantem dodržování právních a stavovských předpisů při provozu předmětné lékárny a že v případě jednání uvedeného pod bodem II. disciplinárního obvinění docházelo k porušování uvedené povinnosti vedoucího lékárníka lékárny po dlouhou dobu v řádu měsíců. Pokutu proto považuje za přiměřenou. Závěrem žalovaný uvedl, proč nevyhověl návrhu žalobce na přiznání výjimky dle § 20 Disciplinárního řádu.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkumu vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce v první řadě namítl vadu řízení, kterou spatřuje v tom, že návrh nebyl podán revizní komisí místně příslušného okresního sdružení České lékařnické komory, ale zcela mimo rámec pravomocí a kompetencí vymezených v ustanovení § 19 zákona byl podán revizní komisí České lékařnické komory.

S touto námitkou se již vypořádal Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 22. 12. 2011, 6 Ads 126/2011 (dostupný na www.nssoud.cz), ve kterém dospěl k závěru, že revizní orgány komory slouží jako místo k posouzení informací, s nimiž se komora ve vztahu k plnění povinností svými členy setkává, a jejich prvotnímu vyhodnocení. Tento závěr je možno učinit na základě úpravy kompetencí revizních komisí a úpravy disciplinárního řízení v disciplinárním řádu komory. Podle ustanovení § 14 odst. 2 písm. c) zákona o ČLK podává návrh na zahájení disciplinárního řízení revizní komise okresního sdružení; obdobnou kompetenci pro revizní komisi komory zákon neupravuje. Průběh a náležitosti disciplinárního řízení upravuje disciplinární řád jako vnitřní předpis komory. Ten v ustanovení § 5 odst. 2 uvádí, že čestná rada komory vykonává disciplinární řízení na základě podnětu revizní komise komory. Podle ustanovení § 11 odst. 3 disciplinárního řádu podává podnět k zahájení disciplinárního řízení na základě oznámení různých vyjmenovaných subjektů revizní komise okresního sdružení. Revizní komise komory podává návrh podle stupně závažnosti porušení povinností čestné radě okresu nebo čestné radě komory. Organizační řád ČLK stanoví v ustanovení § 17 (revizní komise komory) odst. 2 písm. e), že tato komise podává podnět k zahájení disciplinárního řízení. Podle ustanovení § 11 odst. 1 disciplinárního řádu je řízení zahájeno dnem, kdy čestná rada oznámila zahájení řízení doručením oznámení nebo ústním prohlášením disciplinárně obviněnému; řízení musí být zahájeno do tří měsíců po doručení podnětu čestné radě. Podle odstavce 2 cit. ustanovení čestná rada zváží obsah a závažnost došlého podnětu a shromáždí důkazní prostředky; po zahájení disciplinárního řízení je účastník řízení seznámen s disciplinárním obviněním nejpozději 30 před jednáním ve věci (odstavec 6 cit. ustanovení). Je tedy zřejmé, že disciplinární řízení se zahajuje až po zvážení podnětu (někdy nazývaného návrhem) čestnou radou, a to úkonem čestné rady. Čestná rada také sama je příslušná k vyhotovení disciplinárního obvinění a je odpovědná za seznámení disciplinárně obviněného s tímto stěžejním úkonem. Závisí-li zahájení disciplinárního řízení a rozsah obvinění toliko na čestné radě, pak návrh či podnět předložený jí ze strany revizní komise (ať již okresu či komory) nemůže sloužit k ničemu jinému než ke shromáždění a k vyhodnocení prvotních informací. Nejvyšší správní soud shledal, že rozšíření kompetence revizní komise komory provedené organizačním a disciplinárním řádem nezasahuje žádným významným způsobem právní jistotu člena komory a jde proto o úpravu akceptovatelnou.

Městský soud proto dospěl k závěru, že pokud byl návrh na zahájení disciplinárního řízení se žalobcem podán revizní komisí České lékařnické komory, byl podán řádně a nelze v tomto postupu spatřovat vadu řízení, která by mohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalobce dále nesouhlasí s tím, že žalovaný posoudil vydání antikoncepčního přípravku na prošlý lékařský recept jako závažné porušení povinnosti člena České lékařnické komory. Připustil, že expedient přehlédl datum na lékařském předpisu, avšak nikomu nevznikla škoda.

Soud má za to, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí svůj závěr o spáchání deliktu pod bodem I. řádně odůvodnil. O spáchání deliktu není sporu, když sám žalobce jeho spáchání připouští. Soud považuje shodně se žalovaným jednání žalobce za závažné porušení povinností člena Komory. Podle § 9 odst. 2 písm. a) má každý člen komory povinnost a) vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony, podle písmene b) je pak povinen dodržovat organizační, jednací, volební a disciplinární řád komory. Stejně povinnosti jsou členovi Komory uloženy i v § 7 odst. 1 písm. a), b) Organizačního řádu České lékařnické komory.

Žalovaný při odsouzení za delikt pod bodem I. výroku vycházel kromě výše uvedených i z ustanovení § 82 odst. 1 zákona č. 378/2007 Sb., které stanovuje podmínky, za kterých je možné vydat léčiva na lékařský předpis, a které mj. uvádí, že léčivé přípravky se vydávají na platný lékařský předpis, který může být v listinné podobě nebo elektronickým receptem nebo na lékařský předpis vystavený v některém z členských států, pokud není rozhodnutím o registraci stanoveno jinak. Z uvedeného ustanovení vyplývá jednoznačný závěr, že základním předpokladem pro vydání léčivého přípravku na lékařský předpis je jeho platnost. Pokud v lékárně, kde žalobce působil jako vedoucí lékárník, došlo k výdeji léčivého přípravku na lékařský předpis po uplynutí jeho platnosti, nelze dospět k závěru, že žalobce vykonával své povolání odborně, v souladu s jeho etikou způsobem stanoveným zákony. Obrana žalobce, že činnost v lékárně NOVEA je vykonávána s náležitou odborností, proto nemůže uspět. Sám žalobce připustil, že teprve po tomto přehlédnutí a provedené kontrole zavedl nové procesy, které měly danému pochybení předcházet. Z uvedeného je patrné, že v době před zjištěním tohoto pochybení nebyly kontrolní mechanismy dostatečné. Skutečnost, že léky a léčiva vázané na lékařský předpis mají být vydávány výhradně na platný lékařský předpis, vyplývá jednoznačně ze zákona o léčivech. Pracovníci lékárny vydávající léčiva na lékařský předpis měli být o povinnosti pečlivě kontrolovat datum expirace lékařského předpisu řádně poučeni již dříve, tedy než došlo ke spáchání deliktu, ke kterému tak nemuselo dojít. Pokud žalobce přistoupil k přijetí těchto opatření až po té, co došlo k porušení zákonem dané povinnosti, považuje soud takový postup za nedostatečný. Závažnost spáchaného deliktu zvyšuje i skutečnost, že k vydání antikoncepčního přípravku na neplatný lékařský předpis došlo opakovaně.

Žalobce dále namítá, že k celé situaci nedošlo jeho zaviněním ani opomenutím, ale naopak bez jakékoliv jeho vědomosti a vzniku tohoto přehlédnutí nemohl ani účinně zabránit.

Z napadeného rozhodnutí je patrné, že žalobce byl uznán vinným za to, že porušil svou povinnost vést odborně lékárnou, povinnost vykonávat povolání v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony. V žádném případě nelze dovodit, že by byl žalobce potrestán za jednání podřízeného pracovníka, o jehož činnosti neměl žádný přehled a jehož jednání při vydávání léků nemohl nijak ovlivnit, jak tvrdí žalobce. Jak již soud uvedl výše, žalobce jako vedoucí lékárník byl odpovědný za to, že zacházení s léčivy v lékárně odpovídá tomuto zákonu. Byl to tedy právě žalobce, kdo byl povinen zajistit, aby nedocházelo v lékárně k výdeji léčivého přípravku na lékařský předpis po uplynutí jeho platnosti, tedy v rozporu s ustanovením § 82 odst. 1 zákona o léčivech. Žalobce svou povinnost prokazatelně porušil,

když k výdeji léčivého přípravku v lékárně na neplatný předpis došlo, a dokonce opakovaně. Proto soud i tuto námitku shledal nedůvodnou.

V další žalobní námitce žalobce nesouhlasí s výkladem ustanovení § 6 Licenčního řádu tak, jak jej v napadeném rozhodnutí učinil žalovaný.

Ustanovení § 6 Licenčního řádu upravuje povinnost vedoucího lékárníka vést osobně lékárnou, když uvádí, že „osvědčení k výkonu funkce vedoucího lékárníka zavazuje držitele k osobnímu vedení lékárny, jímž se rozumí osobní účast na řízení a provozu lékárny ve výši minimálně 75 % zákonem stanovené týdenní pracovní doby, a to v době, kdy je lékárna otevřena pro veřejnost. Pokud otevírací doba lékárny nedosahuje zákonem stanovené týdenní pracovní doby, rozumí se osobním vedením lékárny osobní účast na jejím řízení a provozu ve výši minimálně 75 % její otevírací doby pro veřejnost“ Toto ustanovení Licenčního řádu rozvíjí povinnosti vedoucího lékárníka stanovené v ustanovení § 79 odst. 6 věta třetí zákona o léčivech, která stanovuje, že v lékárně po dobu jejího provozu musí být vždy přítomen vedoucí lékárník nebo jím pověřený farmaceut.

Pokud zákon o léčivech stanoví, že v době provozu lékárny musí být přítomen vedoucí lékárník nebo osoba jím pověřená, je zcela v souladu s tímto ustanovením výklad žalovaného, že vedoucí lékárník je povinen být v lékárně po dobu stanovenou v § 6 Licenčního řádu osobně přítomen. To vyplývá i z toho, že je zde jednoznačně upraveno, co se rozumí osobním vedením lékárny, tedy osobní účast vedoucího lékárníka na řízení a provozu lékárny. Výklad žalobce, že osobním vedením lékárny byla míněna i činnost vedoucího lékárníka mimo lékárnou považuje proto soud za zavádějící a námitku žalobce za nedůvodnou. Vzhledem k uvedenému není dle soudu podstatné, jakou faktickou činností se žalobce v lékárně a mimo ni zabýval. Podstatné je, že nesplnil zákonem stanovené limity osobní účasti na řízení a provozu lékárny, jak je stanovuje § 6 Licenčního řádu. Proto soud neshledal pochybení v postupu žalovaného, který se faktickou činností žalobce nezabýval.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, z jakých podkladů vycházel ve svém závěru o tom, že žalobce svou povinnost vést osobně lékárnou v rozsahu stanoveném v § 6 Licenčního řádu nesplnil. Podstatné pro závěr žalovaného o spáchání deliktu uvedeného ve výroku II. je, že žalobce sice předložil k důkazu potvrzení docházky za období březen 2015 a až leden 2016 s počty odpracovaných hodin, avšak je zřejmé, že zde vykázaná pracovní doba zahrnuje i pracovní aktivity mimo lékárnou, které žalobce považuje za součást jeho osobní účasti na řízení a provozu lékárny. Jak soud ale již výše uvedl, bylo povinností žalobce být osobně přítomen v lékárně ve výši minimálně 75 % zákonem stanovené týdenní pracovní doby, a to v době, kdy je lékárna otevřena pro veřejnost, což žalobce prokazatelně nesplnil. Závěr žalovaného není vyvrácen ani výpověďmi svědků PharmDr. K. K. a Mgr. K. V., kteří se vyjadřovali k přítomnosti žalobce v lékárně, naopak

Žalobce také poukazuje na to, že zákon o léčivech v ustanovení § 79 odst. 6, počítá i s tím, že v lékárně bude na místo vedoucího lékárníka přítomen jím pověřený farmaceut. Tento závěr skutečně z ustanovení vyplývá, avšak, jak soud již výše uvedl, je nutno toto ustanovení vykládat ve spojení s ustanovením § 6 Licenčního řádu, které v zákoně stanovenou úpravu dále rozvíjí a konkretizuje. V něm je totiž výslovně uvedeno, že vedoucí lékárník musí být osobně účasten na řízení a provozu lékárny ve výši minimálně 75 % zákonem stanovené týdenní pracovní doby, a to v době, kdy je lékárna otevřena pro veřejnost. Z toho vyplývá, že po zbytek týdenní pracovní doby postačí, pokud je přítomen vedoucím lékárníkem pověřený farmaceut. V žádném případě ale nelze dovodit, že by pověřený farmaceut měl nahrazovat vedoucího lékárníka v neomezeném rozsahu, jak se domnívá žalobce.

Žalobce dále namítá nepřiměřenost uloženého trestu ve výši 20.000,-Kč, který považuje za zjevně nepřiměřený s tím, že je pro něj likvidační. K tvrzení o nepřiměřené výši pokuty a zásahu do majetkové sféry, žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by se soud mohl z tohoto hlediska výši pokuty zabývat. Pouze obecně proto soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný při uložení pokuty a stanovení její výše zohlednil závažnost protiprávního jednání žalobce i množství porušení povinností ze strany žalobce jako vedoucího lékárníka, včetně toho, že v případě jednání uvedeného pod bodem II. docházelo k porušování povinností ze strany žalobce po dlouhou dobu v řádu měsíců.

Pokud jde o tvrzení, že udělení pokuty pro žalobce představuje rovněž ztrátu jeho způsobilosti nadále vykonávat funkci vedoucího lékárníka, respektive odborného zástupce stejně jako soukromou lékárenskou praxi, neboť nebude splňovat podmínku profesní bezúhonnosti, uvádí soud, že jak je patrné z výše uvedeného odůvodnění, neshledal žádné důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, když dospěl k závěru, že podmínky pro uložení pokuty byly naplněny. Proto pouhá skutečnost, že na žalobce bude nahlíženo jako na disciplinárně potrestaného, nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno v souladu se zákonem.

Žalobce dále poukázal na to, že se snažil v průběhu řízení dosáhnout udělení výjimky dle § 20 Disciplinárního řádu, která mu ale udělena nebyla s tím, že žalobce svých údajných pochybení dostatečně nelitoval a neprojevoval účinnou snahu po nápravě. Žalobce ale neuvádí žádné okolnosti, pro které by jeho návrhu mělo být vyhověno. Z napadeného rozhodnutí naopak vyplývá, že žalovaný uvedl, z jakých důvodů tomuto návrhu nevyhověl, když zdůraznil, že žalobce své pochybení a porušení svých povinností uvedené pod bodem II., neuznal, nelitoval jejich spáchání a neprojevil účinnou snahu po nápravě. To ostatně vyplývá i z podané žaloby. Nebyly – li splněny podmínky pro rozhodnutí o bezúhonnosti žalovaného stanovené v § 20 Disciplinárního řádu, nelze vytýkat žalovanému, že návrhu nevyhověl. I tuto námitku proto soud zamítl jako nedůvodnou.

Žalobce také navrhl, aby v případě, že nezruší napadené rozhodnutí, rozhodl o upuštění od disciplinárního opatření – pokuty ve výši 20.000,- Kč, a o tom, že žalobce bude považován dále za bezúhonného dle § 20 Disciplinárního řádu.

První část této námítky soud vyhodnotil jako návrh na upuštění od uložené pokuty podle § 78 odst. 2 s.ř.s., podle kterého rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

V daném případě byla žalobci uložena pokuta ve výši 20.000,- Kč, přičemž za uvedené porušení povinnosti mohla být uložena až pokuta ve výši 30.000,- Kč. Jak soud již výše uvedl, pokutu jako zjevně nepřiměřenou neshledal. Vzhledem k tomu, že žalobce žádný důvod moderace neuvádí, nelze v této věci dovodit splnění zákonem stanovených podmínek pro moderaci.

Pokud žalobce navrhuje, aby soud rozhodl o tom, že žalobce bude považován dále za bezúhonného dle § 20 Disciplinárního řádu, uvádí soud, že tomuto návrhu nemohl vyhovět už z toho důvodu, že k vyslovení, že včasným uhrazením pokuty bude disciplinárně odsouzený

považován za bezúhonného dle ustanovení § 20 Disciplinárního řádu, je oprávněna pouze Čestná rada, nikoli soud. Proto ani tomuto návrhu soud vyhovět nemohl.

Po projednání podané žaloby na základě výše uvedeného odůvodnění soud neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal, ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. prosince 2017

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu